

Så har det været meget til diskussion, jo ikke mindst udeomkring på de mange politiske møder og stærkt inspireret af økonomiministeren, at hvis Danmark siger nej, så giver det ikke nogen fortrydelsesret, og der har man jo hængt det på den knage, man selv skruede op i 1992, nemlig at da Danmark sagde nej, ja, så blev vi sendt til stemmeurnerne igen i 1993 for at omgøre nej. Det glæder os bestemt, at det ikke er det, der vil være motivationen denne her gang, hvis og når Danmark stemmer nej den 28. september.

Problemet er bare, at hvis vi siger ja, så er der i allerhøjeste grad ikke nogen fortrydelsesret. Så er Danmark en del af Euroland på godt og på ondt, mest på ondt. Hvis derimod vi stemmer nej den 28. september, så opstår der den situation, som vi synes er den optimale, nemlig at vi kan afvente, hvad der egentlig kommer ud af dette EU-topmøde i Nice. Hvad er det for en traktat, der så ligger foran os? Er det noget, vi bryder os om fra dansk side? Og ikke mindst så vil vi afvente udviklingen i Euroland. Lad os se, hvordan det går, når italienerne skal have vekslet alle deres korrupte lire til nye euromønter og sedler. Hvordan kommer det til at foregå? Kommer det overhovedet til at hænge sammen? Og på det tidspunkt, når der er gået 5 eller 10 år, så kan vi tage op til overvejelse, om det overhovedet er noget for Danmark at blive en del af Euroland. Det privilegium har vi, og det privilegium udnytter vi bedst ved at stemme nej.

Men jeg skal love for, at gaveboden, der blev stillet frem for at købe sig nogle jastemmer, selvfølgelig blev overgået af alle, da tidligere vismand Claus Vastrup den 17. august i Børsen erklærede: Hvis man stemmer ja, så får man skattelettelse. Det kan jo godt være, at en skatteplaget dansker vil føle sig fristet af udsigten til, at hvis nu man går hen og sætter et lille jakryds, så udløser det straks et fradrag på selvangivelsen ved næste års skattebetaling.

Sådan kommer det imidlertid ikke til at gå. Tværtimod vil jeg hævde, at hvis vi stemmer ja, så kan vi meget vel risikere skattestigninger. Hvorfor så det? Jo, sammenligningsgrundlaget er Irland. Irland har i øjeblikket store problemer med stigende inflation. Se, hvis ikke Irland havde været en del af Euroland, så kunne Irland bringe sin inflation ned ved at bruge rentevåbenet. Man kunne lade renten i Irland blive forhøjet, indtil der var styr på inflationen. Den mulighed har Irland ikke, for det forbyder sam-

arbejdet i Euroland, det forbyder Den Europæiske Centralbank, for der er fælles rente blandt alle landene.

Hvad er så den eneste mulighed, Irland har for at bringe sin inflation i orden, ud over at modtage nogle breve fra centralbanken, der gør opmærksom på, at inflationen er for høj, og at de nu må se at få styr på det, hvis ikke de skal til at betale bøder? Den eneste mulighed, et land som Irland har, er at forhøje en række skatter.

Derfor vil det blive nøjagtig den samme situation, Danmark kommer ud for, ikke når, men hvis inflationen i Danmark på et tidspunkt bliver for høj – ja, allerede i øjeblikket er den jo højere, end den burde være – så er det, vi har foran os, ikke muligheden for længere at bruge rentereds-kabet til at bringe inflationen ned, men derimod kun udsigten til skatteforhøjelser.

Derfor må forhenværende vismand Vastrup og andre lade være med at bilde danskerne ind, at hvis de stemmer ja, så får de skattesænkninger. Tværtimod er der udsigt til, at de kan gå hen og få skattestigninger.

Til gengæld synes jeg, at det var en overordentlig vigtig besked, vi fik, da det blev kundgjort, at hvis Danmark stemmer nej, så kan det true hele europoprojektet. Så var vi tilbage på banen igen. Så kan det nok være, at lysten til at gå ned og stemme nej var der, for det er jo lige præcis det, det handler om. Danmark kan gøre det, som englænderne tigger og beder os om, nemlig vise, at vi igen har vikingernes mod, tør sige nej og dermed udløse en bølge i Europa, som vi gjorde i 1992, en bølge af selvransagelse, en bølge, hvor man går ind og sætter spørgsmålstegn ved, om det overhovedet er den rigtige udvikling.

Hvad fik vi ud af nej i 1992? Ja, vi fik altså det ud af det, at man i EU begyndte at tale om subsidiaritet, altså det her nærhedsprincip, om større åbenhed og mere demokrati. Det var, hvad vi fik ud af at stemme nej i 1992. Vi er overbevist om, at hvis vi stemmer nej her i år 2000, så kan vi også være med til at påvirke den europæiske dagsorden i retning af, at Europa bliver et bedre sted at være i fremtiden og ikke kun med kortsigtet udsigt til at få nogle andre mønter.

Men alt skal jo bruges og især misbruges i et forsøg på at overbevise danskerne om, at de skal stemme ja. Og der er udkommet sådan en lille pamflet her fra Økonomiministeriet med et